

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.58/2015/9.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. március 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. november 4. napján kihirdetett 19.B.38/2014/59. számú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az ítélet rendelkező részében, valamint az indokolás 3-27. oldalain az eljáró elsőfokú bíróság a Debreceni Törvényszék.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.000 (tizenötezer) Ft bűnügyi költségből I. r. vádlott 10.000 (tízezer) - II. r. vádlott 5.000 (ötezer) Ft-ot visel.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék I.r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat) és társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont) miatt halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat) és társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont) miatt, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 11 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést I.r. vádlottnál börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy nevezett legkorábban a büntetés legalább kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. II.r. vádlottnál a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, megállapítva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és részben külön, részben egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlottak terhére, a büntetés súlyosítása, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése érdekében.

I.r. vádlott és védője az ítélet kihirdetését követően a testi sértés tekintetében a bűnösség megállapítását sérelmezve felmentés, egyebekben enyhítés, II.r. vádlott és védője a büntetés enyhítése céljából terjesztettek elő jogorvoslatot (59. sz. jegyzőkönyv 20-21. o.). I.r. vádlott fellebbezését a másodfokú eljárásban részletesen indokolta (7. számú irat), melyben az életveszélyt okozó testi sértés büntetében felmentését, másodsorban, a rablásban való felelősségét nem vitatva a büntetés lényeges enyhítését kérte. Védekezése szerint, különösen a sértett bizonytalan, és részben eltérő vallomásai alapján, nem állapítható meg, hogy részt vett Kovács Sándor olyan bántalmazásában, mely részére életveszélyes sérülést okozott. Ezzel szemben, a sértett vallomása alapján arra vonható okszerű következtetés, hogy II.r. vádlott lökése következtében esett a sértett az üvegajtóba. Ezt erősíti meg a sértett édesanyjának vallomása is. Több más tanú vallomására is utalt, melyek szerint nem fedi a valóságot, hogy agresszív személyiség, gyermekének születése és nevelése ugyanis érdemben változtatta meg korábbi életvitelét. Kifogásolva az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét, továbbra is vitatta, hogy részt vett a sértett olyan ellökésében, mely az életveszélyes sérülés kialakulásához vezetett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.83/2014/7-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találva az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására, a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítására, egyéb részben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartva az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását, a büntetések súlyosítását, egyéb részben a határozat helybenhagyását indítványozta.

I.r. vádlott védője az életveszélyt okozó testi sértés büntetése tekintetében a vádlott felmentését, másodsorban a büntetés enyhítését kérte. II.r. vádlott védője az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában felmentésre, a vagyon elleni bűncselekmény enyhébb minősítésére, illetve a büntetés enyhítésére tett indítványt. A vádlottak felszólalásukban nem érezték magukat felelősnek a vádbeli cselekményekben.

A fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben volt a terhelti előéleti adatokat, korábbi

büntetések nézve pontatlan. A Be. 351. § (2) bekezdés c) pontjában írt részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban orvosolható volt.

Az ítélet a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint helyesbíti.

- Az ítélet 3. oldal utolsó előtti bekezdéséből, I.r. vádlott összbüntetési ítéletének adatai közül mellőzi, hogy az ítélet közügyektől eltiltás mellékbüntetést állapított meg.
- II.r. vádlottnál az ítélet 4. oldaláról a 3., 4. és 5. számú, összbüntetésbe foglalt alapítéleteinél mellőzi a szabadságvesztés utolsó napjára utalást.

Az összbüntetési ítéletben a bíróság a közügyektől eltiltásról nem határoz, kizárólag a szabadságvesztés tekintetében dönt. Ezen túl összbüntetésbe foglalt ítéleteknél, a folyamatos töltésre is figyelemmel a büntetés kitöltésének időpontját, jelen esetben a legutóbbi összbüntetési ítélet kiállása alapozza meg (ítélet 5. oldal 1. bekezdés). Szükségtelen és téves is ezért az alapítéleteknél ugyanazon időpont feltüntetése.

A helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 352. § (2) bekezdés értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szigorú szabályai szerint helyesen értékelte. Vizsgálta a jelentős kérdésekben is eltérő vádlotti vallomásokat, a cselekményről részben közvetlenül, részben közvetve információt szerző tanúk vallomását, mint ahogy a helyszín adatait, a releváns okirati bizonyítékokat, az orvosszakértői és ujjnyom szakértői véleményt is. A személyi és tárgyi bizonyítékokat egyenként és összességében is, hibátlanul vont a mérlegelés körébe, mely elsőfokú bírósági gondolati folyamattal a másodfokú bíróság egyetértett. A megállapított tényekre nézve a törvényszék indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette. A vádlottak saját cselekvőségük súlyát csökkentve, alapvetően egymásra tették terhelő vallomást és kétségtelen, hogy a súlyosan sérült is előterjesztett olyan tanúvallomást, melyben határozottan nem tudta megerősíteni, hogy mindkét vádlott meglökte. Voltak azonban olyan, az elsőfokú bíróság által helyesen elfogadott vallomásai (l. nyomozási irat 175-177.lap), melyek a vádlottak közös bántalmazását, az együttes lökdösését támasztották alá. A törvényszék ezért a nem vitásan ellentmondó tartalmú személyi bizonyítékok alapján helyesen vont arra következtetést, hogy mind a sértett bántalmazásában, mint az idegen ingók elvételében a vádlottak tevékenyen, szándékegyesben közreműködtek.

Összességében megállapítható, hogy az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezések a bizonyítékok értékelésén keresztül támadják a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352. §). Rámutat arra az ítélet a, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül

megvizsgáló, majd értékelő elsőfokú bíróság a ténybíróság. Főszabályként a másodfokú bíróság ítéletét az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Kivételt képez természetesen, ha az ítélet megalapozatlan, de jelen esetben a kifejtettek miatt ez nem rögzíthető. A másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésben szűkebbek, mint jogkérdésben. A formál logikának, a szillogizmusnak megfelelő, okszerű bizonyíték-értékelő tevékenységet, az elsőfokú bíróságnak az ítélethozatalhoz vezető, jelen esetben megalapozottnak ítélt gondolati folyamatát a másodfokú bíróság nem bírálhatja felül. A bizonyítékok felülmérlegelését a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják. Ezen okok folytán nem lehetett eredményes az eltérő tényállás megállapítását célzó fellebbezés.

Az elsőfokú bíróság az elkövetéskor már hatályos Btk. helytálló alkalmazásával törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és cselekményük minősítése is megfelel az anyagi jognak. A rablás és a testi sértés jogi értékelése is jogszerű, az elsőfokú bíróság az ítélet 25. oldalán jogi álláspontjáról alapos és meggyőző indokolást adott, melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor II.r. vádlottnál a többszörös visszaeső személyi minőséget megállapította, döntése a Btk. 97. § (2) bekezdésére figyelemmel alkalmazandó 459. § 31. b) pontjában foglaltaknak megfelel.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat feltárta és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonítva mindkét vádlottal szemben tett arányos, a büntetési célok elérésére alkalmas és a büntetéskiszabási elveknek megfelelő büntetést szabott ki, mely szükséges, egyben elégséges joghátrány. Sem túl enyhének, sem túl szigorúnak nem tekinthető, lényeges változtatása nem indokolt, ezért az ítélet tábla a súlyosításra irányuló ügyészi, illetve az enyhítést célzó védelmi fellebbezést nem találta alaposnak.

Az ítélet egyéb, az előzetes fogvatartás beszámítására, a lefoglalt bűnjelkekre, és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával - helyes indokainál is fogva - helyben hagyta, helyesbítve a rendelkező részben, valamint az indokolás 3. oldalától a bíróság megnevezését, mely helyesen nem Gyulai, hanem Debreceni Törvényszék.

Az első fokú ítélet keltétől a mai napig a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása a Btk. 92. § (1) bekezdésén alapszik.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védők eljárásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melyet a bűnösnek kimondott vádlottak viselnek.

Debrecen, 2015. március 18.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk.
előadó bíró

. Bakó József sk.
bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 24.B.38/2014/59. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. március 18.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.